

מ"ת 39129/06/15 - מ, ע, א ע נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני כבוד השופט אהרן פרקש, סגן נשיא

מ"ת 39129-06-15
מדינת ישראל נ' ע(עציר) ואח'

המבקשים - הנאשמים

1. מ ע (עציר)

2. א ע (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד שלמה גיגי

נ ג ד

המשיבה - המאשימה

מדינת ישראל

ע"י עו"ד עמיחי מרקס מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

החלטה

לפניי בקשה על פי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, שהוגדרה על ידי ב"כ המבקשים כ "בקשה דחופה לעיון חוזר".

רקע עובדתי

1. ביום 18.6.15 הגישה המשיבה נגד המבקשים כתב אישום וכן בקשה למעצרים עד תום ההליכים.

2. על פי העובדות המפורטות בכתב האישום, השניים הם אחים ל וג, ובניו של ח ע המתגוררים יחד בבית של ראש המשפחה ח (להלן: "הבית של ח"), ובסמיכות לביתו של אחיו של ח - ל, המתגורר יחד עם בניו - י, ח, ל וא (להלן: "הבית של ל"). בין המשפחות קיים סכסוך קודם שטיבו או נסיבותיו אינם ידועים למאשימה בדיוק.

ביום 5.6.2015, בשעה 19:30 בערך, תקפו מ וג באמצעות צינורות ברזל את י מספר פעמים, עד שזה הצליח להימלט מהם. י נמלט לביתו וסיפר לאחיו ל על התקיפה.

ל הזעיק אל הבית את אחיו הגדולים א וא. זמן קצר לאחר שבית ל התכנס, הלכו א ל ואחרים שזהותם אינה ברורה למאשימה אל עבר הבית של ח וצעקו לעבר הדירים בבית מספר צעקות שטיבם אינו ידוע למאשימה. א אף דפק על דלת הבית.

בתגובה לאמור לעיל, הוטחו מכיוון הבית של ח אל עבר א אבנים וחפצים שטיבם אינם ידועים למאשימה וכן נורו יריות.

כתוצאה מיידוי האבנים והחפצים כאמור לעיל נפגע ל ונגרם שבר בכף רגלו. א, ל ואחרים שעמם נמלטו לבית

של ל. ח, הנאשמים, מ, ג ואחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה במדויק (להלן: "התוקפים") דלקו אחרי הנמלטים לעבר בית ל, כאשר חאדר ונאשם 1 מזוינים בנשק חם מסוג שאינו ידוע במדויק למאשימה.

במהלך המרדף ולאחריו יידו הנאשמים, יחד עם אחרים, אבנים אל עבר בית ל, וכתוצאה מכך גרמו לניפוח חלונות הבית. כמו כן, במהלך המרדף ולאחריו נורו מספר רב של כדורים מנשק חם על ידי התוקפים אל עבר ביתו של ל.

משהגיעו לבית ל ניסו התוקפים לפרוץ אל הבית בכוונה לתקוף ולפגוע באמצעות כלי הנשק שבידם את מי מבני הבית. לשם כך ניסה נאשם 1, בעודו מזוין בנשק חם, לפתוח את דלת הבית. ראוייה, אשתו של א, ניסתה לסגור את הדלת ולמנוע בעד התוקפים מלהיכנס לבית של ל. הנאשם 1 ניסה להתגבר בכוח על התנגדותה של ראוייה, ובתוך כך גרם לקרע בשמלתה.

א נחלץ לעזרת ראוייה על מנת להדוף את התוקפים ולנעול את הדלת בפניהם. בשלב זה ותוך כדי המאבק המתואר לעיל, ביקש ח, אביהם של הנאשמים מנאשם 1 לזוז, וזאת מתוך כוונה לירות בא. נאשם 1 זז וח ניצל זאת כדי לירות בא.

כתוצאה מן הירי נגרמה לא חבלה בכתפו. נגרם לו שבר בהומרוס, פגיעה בריאה והוא נזקק לטיפול רפואי דחוף באשפוז. כמו כן, כתוצאה מן הירי, נותר בבית החזה של א הקליע שפגע בריאה.

המשיבים הואשמו בסעיפים האישום הבאים: **חבלה חמורה בכוונה חמורה**, עבירה לפי סעיף 329(1) ו - (2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **פריצה, כניסה והתפרצות בנסיבות מחמירות** - עבירה לפי סעיף 406(א) בנסיבות סעיף 408 לחוק העונשין;

נשיאת נשק - עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק (נאשם 1); **היזק בודון** - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

3. בדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים היו מיוצגים שני המבקשים על ידי שני עורכי דין מטעם הסניגוריה הציבורית. בטרם מתן ההחלטה בבקשה, נטל על עצמו ב"כ הנוכחי של המבקשים, עו"ד שלמה גיגי, את ייצוגם, ובמסגרת הודעתו לבית המשפט טען גם לגופה של הבקשה למעצר עד תום ההליכים, בהקשר לראיות, לעילת המעצר ולחלופת מעצר.

4. ביום 3.8.15, לאחר שנתתי את דעתי לטענות ב"כ הצדדים לרבות לטענותיו של בא כוחם הנוכחי של המבקשים, ניתנה החלטה בבקשה למעצר עד תום ההליכים. החלטה זו ניתנה לאחר סקירה נרחבת של הראיות שבידי המאשימה, וכן לשני תצהירים שצרף בא כוחם של המבקשים לטענותיו, לרבות הטענות לסתירות בראיות שבידי המאשימה וכן לעובדה כי את הירי ביצע, כנטען, אביהם של שני המבקשים ולא הם בעצמם.

נקבע, כי קיימות ראיות לכאורה נגד המבקשים, כי קמה עילת מעצר כנגד מסוכנות, וכי לא ניתן להיעתר לחלופת מעצר, וזאת על יסוד האמור בתסקירים של שירות המבחן ביחס לשני המבקשים.

5. בסיום הקראת ההחלטה ביקש ב"כ המבקשים לבחון חלופת מעצר אחרת. נעניתי לבקשה והורתי לשירות המבחן להגיש תסקירים משלימים על מנת לבחון את החלופה המוצעת.

גם חלופה זו נדחתה על ידי שירות המבחן, בתסקירים משלימים שנערכו ביום 6.8.15, זאת לאחר ששירות המבחן בחן מסמך שהוגש לו ושהוכתר על ידי ב"כ המבקשים כ"סולחה" שנערכה בין היריבים הניצים.

כב' השופט ארנון דראל, קבע בהחלטתו מיום 27.8.15, כי יש לעצור את המבקשים עד תום ההליכים, וזאת בכפוף לאפשרות להגיש בקשה לעיון חוזר כאשר תעמוד על הפרק חלופה מתאימה.

הבקשה והתגובה

6. בגדרה של הבקשה הנוכחית התבקש בית המשפט לעיין מחדש בהחלטת המעצר עד תום ההליכים, ולהורות על שחרורם של המבקשים ולחייבם במתן ערבות ועירבון וכן הבטחה ברורה שלהם כי היה וחלילה יחזור המתח או הסכסוך, יחזרו המבקשים לאלתר למעצר עד תום ההליכים. לחילופין התבקש בית המשפט להורות על שחרורם לחלופת מעצר תחת פיקוחם של מפקחים.

עוד נאמר בבקשה, כי מעורבותו של המבקש 2 הייתה מועטה יחסית, אשתו נמצאת בחודש השביעי להריונה ועוברת זאת לבדה, ומבוקש לשחררו על מנת שיוכל להיות בקרבת אשתו בזמן הלידה, או בימים האחרונים של ההריון, וכי האישה סובלת ונמצאת בחרדה קשה.

ב"כ המבקשים שב וציין, כי השניים אינם מואשמים בירי, התקיימה "סולחה" וכעת נרגעו הרוחות. כמו כן צוין, כי שני המבקשים הם המפרנסים העיקריים של המשפחה, לאחר שהאב אינו נמצא בבית.

לבקשה צרף ב"כ המבקשים את ההסכם שכונה על ידו "הסכם הסולחה" וכן שני תצהירים של שני המבקשים המאשרים את ההסכם האמור. עוד צרף לבקשה צילום של הודעה במשטרה מיום 30.8.15 של ראווה, בגדרה ביקשה לחזור בה מן התלונה המקורית.

7. בדיון שהתקיים ביום 12.10.15 שב ב"כ המבקשים וטען בהרחבה לעניין הראיות לכאורה, ושב על הטענות שבבקשה שבכתב. כמו כן הוצעו כמפקחים חמו וחמותו של המבקש 2, הוריה של האישה שבהריון, אשר לטענתו מתגוררים בשכונת נווה יעקב, במרחק של כשישה ק"מ ממקום האירוע וממקום המגורים של הצדדים, במחנה הפליטים שועפט.

8. ב"כ המשיבה התנגד לשחרורם של המבקשים כמבוקש על ידם וטען, כי בקשתו של ב"כ המבקשים נבחנה על ידי המאשימה, ואולם לאור העובדה שהחשוד בירי טרם נתפס, וכן לאור העובדה כי הנפגע מהירי, א, הביע עמדתו כי מסמך הסולחה אינו מסיים את הסכסוך, אלא מדובר בהבנה נקודתית, אין מקום להיעתר לבקשה.

הכרעה

9. לאחר שנתתי דעתי לטענות ב"כ הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להיעתר לבקשה.

10. כאמור, נקבע כי קיימות ראיות לכאורה וקמה עילת מעצר נגד המבקשים. אין מדובר באירוע של "קטטה" כטענת ב"כ המבקשים, אלא באירוע חמור יותר כמפורט בכתב האישום. לא מצאתי בטענותיו הנוספות של ב"כ המבקשים משום לשנות בהקשר לראיות לכאורה.

חלופות המעצר שהוצעו על ידי המבקשים עד כה לא נמצאו כראויות וכמאיינות את הסיכון הנשקף מהם. כפי שצוין, שירות המבחן בחן את המסמך שכונה "הסכם הסולחה", ולא מצא כי יש בו לסייע לאיון המסוכנות.

אשר למסמך זה שצורף לבקשה והוכתר "שטר פיוס" אומר, כי הוא נערך בין שני המבקשים לבין א ל ע, ור א ע בלבד. א עצמו, אשר נפגע מן הירי על פי כתב האישום, ועוד יותר מכך אביהם של שני המבקשים, חאדר, אשר חשוד בירי וטרם נתפס - וב"כ המבקשים טוען שאינו יודע היכן הוא - אינם חתומים על הסכם הפיוס. במצב דברים זה עולה, כי טרם נערכה "סולחה" מלאה בין הצדדים בקשר לאירוע עצמו.

יתר על כן, דומה כי "שטר הפיוס" הינו הסכם "עטווה" ולמעשה משמש כ"הסכם להפסקת אש" ולא כמסמך "סולחה" שמסיים את הסכסוך בין הצדדים.

ברם, גם אם אתייחס למסמך זה כהסכם סולחה, וכאמור איני סבור כך, אין בכך כדי להועיל למבקשים בשלב זה. נפסק לא אחת, כי **"על פי רוב, עיקר המשקל המוענק להסכם הסולחה יהיה רק לקראת מיצוי ההליך המשפטי - בשלב גזירת הדין, כחלק ממכלול השיקולים הנשקלים לקולת העונש, או במסגרת הטעמים לקבלת להסדר טיעון"** (בש"פ 2890/09 אנואר חאסן נ' מדינת ישראל (6.4.09, כב' השופט ס' ג'ובראן והאזכורים שם).

עוד נאמר בהחלטה זו, כי **"במקביל, ניתן להתייחס להסכם הסולחה גם בסוגיות הנוגעות למעצר, כחלק מהערכת מסוכנותו של הנאשם. אלא שגם כאן, הסכם הסולחה אינו חזות הכול, אלא אך רכיב אחד בשאלה העובדתית בדבר המסוכנות. כך, יהיו מקרים שנסיונותיהם יצדיקו מתן משקל מכריע לפיוס בין הצדדים, ומנגד מקרים בהם משקלו של הסכם זה יהיה מועט ביותר - כל מקרה ונסיבותיו. עם זאת, ככלל ניתן לומר כי לרוב אין בהסכם הסולחה כדי לשמש ערובה מפני הישנותם של מעשה אלימות בין הצדדים לסכסוך שברקע הסכם, ואין בו עצמו כדי לאיין את מסוכנותו של מי שמואשם בביצוע עבירות על רקע סכסוך זה...".**

11. כאמור, הסכם זה היה לפני שירות המבחן אשר התייחס אליו בבחינת המסוכנות של המבקשים, וביחס אליו נאמר בתסקירים של השניים, כי על אף האמור בו לא ניתן לשלול סיכון להמשך הסכסוך ולהשלכותיו הקשות, ועל כן נמנע שירות המבחן מלהמליץ על שחרורם של שני המבקשים לחלופת המעצר שהוצעה, תוך הדגשה אף לא במעצר בפיקוח אלקטרוני. משכך עולה, כי אין המלצה של שירות המבחן לשחרור בערובה.

12. בחנתי גם את הודעתה של ראוייה מיום 30.8.15, שהוגשה על ידי ב"כ המבקשים. בהודעה זו מבקשת

היא לבטל את תלונתה במשטרה, ומבהירה כי היא עושה זאת "כי הייתה סולחה בין הצדדים...", וכי לא אוימה ולא הופעל עליה לחץ לבטל את התלונה. עם זאת אישרה ראוייה שם, כי כל מה שאמרה בעדותה היה אמת (שם, שו' 6-7).

אשר לחזרה מתלונה נפסק כבר, כי "בדרך כלל חזרה מעדות אינה מהווה כרסום שיש בו כדי לפגוע בתשתית הראייתית הלכאורית של התביעה, בעת בחינת הראיות לשלב המעצר. מסקנה זו מתבקשת מכך שבשלב זה, אין בית המשפט בוחן את אמינותן של הראיות ומשקלן" בש"פ 1001/99 קורנבליט נ' מדינת ישראל (25.2.99).

במצב דברים זה, כאשר מחד מבקשת ראוייה לבטל את התלונה המקורית, ומאידך מאשרת כי התלונה המקורית הייתה אמת, אין לתת משקל ממשי לחזרתה של ראוייה מן התלונה.

13. בחנתי גם את חלופת המעצר שהוצעה על ידי ב"כ המבקשים, בביתם של חמיו וחמותו של המבקש 2, אשר מסר כי הוא חולה לב ומקבל הבטחת הכנסה ושווה בביתו כל הזמן.

לא התרשמתי כי יש בכוחו ובכוח רעייתו שהוצעה כמפקחת נוספת להיות מפקחים ראויים לשני המבקשים. לא למותר לציין, כי המפקחים המוצעים מתגוררים בשכונה קרובה למקום האירוע, ואם יתלקח האירוע מחדש, יוכלו המבקשים להגיע בפרק זמן קצר ביותר ולהיות מעורבים בו, נוכח מסוכנותם המוכחת לכאורה על פי כתב האישום.

לדעתי, לא יהיה בכוחם של המפקחים המוצעים, שני אנשים מבוגרים והאב חולה לב, משום לשמש כבלם ליציאתם מביתם, וכמפקחים ראויים.

זאת ועוד. לא התעלמתי מכך שלא נטען כלפי המבקשים כי הם אלו שביצעו את הירי. עם זאת, פעולותיהם כמתואר בכתב האישום, יחד עם אביהם, היורה, שכאמור טרם נתפס, מצביעה על מסוכנותם שבשלב זה חלופת המעצר המוצעת אינה יכולה לאיין.

14. חלף הזמן מאז מעצרו של שני המבקשים וגם העובדה שרעייתו של המבקש 2 נמצאת בהריון מתקדם, אינם מהווים בשלב זה, לדעתי, משום עילה להיעתר לבקשה לשחרורם בערובה של המבקשים, או של המבקש 2. היה וייתפס האב החשוד בירי, או שסיגר את עצמו, והיה וייערך הסכם סולחה מלא בין הצדדים הניצים, לרבות עם הנפגעים ועם האב, ובחלוף פרק זמן נוסף יהיה מקום לשקול חלופת מעצר אם תוצע ותבחן על ידי שירות המבחן ותימצא מתאימה.

15. על יסוד האמור לעיל, הבקשה נדחת ושני המבקשים יותרו במעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדם.

המזכירות תשלח העתקים לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, ג' חשוון תשע"ו, 16 אוקטובר 2015, בהעדר

עמוד 5

הצדדים.